

הלכות מעשה הקרבנות פרק י

א. אכילת החטאת והאשם מצות עשה, שנאמר "ואכלו אתם אשר כפר בהם" (שמות כט, לג): הכוהנים אוכלים, ובעלים מתכפרים. והוא הדין לשאר הקדשים שאוכלין הכוהנים, שאכילתן מצוה. וכן אכילת שירי המנחות מצות עשה, שנאמר "והנותרת ממנה, יאכלו אהרן ובניו" (ויקרא ו, ט).

ב. ואין חטאת ואשם ושירי מנחות נאכלין אלא לזכרי כהנה, בעזרה; ואם נאכלו בהיכל נאכלו, שנאמר "לכל-מנחתם ולכל-חטאתם, ולכל-אשמים . . . בקדש הקדשים, תאכלנו; כל-זכר יאכל אתו" (במדבר יח, ט-י). וכן שלמי צבור, הרי הן כחטאת וכאשם כמו שבארנו.

ג. חזה ושוק של שלמים נאכל לכוהנים זכרים ונקבות, שנאמר בהם "לך נתתם ולבניך ולבנותיך" (במדבר יח, יא); וכן המורם מתודה והמורם מאיל נזיר, שנאמר "כל תרומת הקדשים, אשר ירימו בני-ישראל לה' נתתי לך ולבניך ולבנותיך" (במדבר יח, יט). וכן הבכור, שהרי נאמר בו "ובשרם, יהיה-לך: פחזה התנופה וכשוק הימין" (במדבר יח, יח). וכל אלו הנאכלים לכוהנות נאכלים לעבדי הכוהנים ולנשיהם, כתרומה.

ד. וכלן נאכלים בכל העיר, שנאמר "את חזה התנופה ואת שוק התרומה, תאכלו במקום טהור" (ויקרא י, יד): לא נאמר בהן במקום קדוש, שהיא העזרה; אלא "טהור", שהוא כל מחנה ישראל שכנגדו לדורות, ירושלים. והוא הדין למעשר ופסח, שהרי הן קדשים קלים פשלים. והחלונות ועבי החומה, כלפנים.

ה. השלמים נאכלים ביום הזביחה, וכל הלילה, וכל יום המחרת עד שתשקע החמה: שנאמר "ביום הקריבו את-זבחו, יאכל; ומחרת . . . ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמיו ביום השלישי" (ויקרא ז, טז-יח). נמצאת למד שהן נאכלין לשני ימים ולילה אחד, בין חלק הכוהנים בין חלק הבעלים; והוא הדין לבכור ומעשר, שהרי הן קדשים קלים פשלים.

ו. אבל התודה אף על פי שהיא קדשים קלים, אינה נאכלת אלא ביום הזביחה עם הלילה: שנאמר בה "ביום קרבנו, יאכל: לא-יניח ממנו, עד-בקר" (ויקרא ז, טו). וכן איל הנזיר והלחם הבא עמהן, כיוצא בהן בין חלק הכוהנים, בין חלק הבעלים. והוא הדין לחטאת ולאשם ולשלמי צבור ולשירי מנחות, שהכל נאכל ליום ולילה שנאמר "ביום קרבנו, יאכל", כל הקרבנות במשמע: חוץ מן השלמים, שפרש בהן הפתוב; ובכור ומעשר, הדומים להם.

ז. כל אלו הנאכלין ליום ולילה דין תורה, שהן נאכלין עד שיעלה עמוד השחר; וכדי להרחיק מן העברה, אמרו חכמים שאינן נאכלין אלא עד חצות הלילה.

ח. כל הקרבנות, בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אין אוכלין אותם אלא הטוהרים, המולין: אפלו העריב שמשו, ולא הביא כפרתו אינו אוכל בקדשים. והטמטום אסור לאכל בקדשים, לפי שהוא ספק ערל; אבל האנדרגיגוס, יראה לי שהוא אוכל בקדשים קלים.

ט. ומתן לאכל את הקדשים, בכל מאכל; אפלו הכהנים מתרין לאכל חלקם, בין מקדשים קלים בין מקדשי קדשים בכל מאכל, ולשנות באכילתן, ולאכלם צלויים שלוקים ומבשלים; ולתת לתוכן תבלין שלחלין אבל לא תבלי תרומה, שלא יביאו את התרומה לידי פסול. והעצמות הנשארות מתרות, ועושה אדם מהם כל פלים שירצה.

י. היתה להם אכילה מועטת אוכלין עמה חלין ותרומה, כדי שתהיה נאכלת עם השבע; היתה להן אכילה מרבה אין אוכלין עמה חלין ותרומה, כדי שלא תהיה נאכלת עם הגסה. וכן בשירי המנחות.

יא. אין מבשלין חטאת או אשם, עם מורם מתודה או מאיל נזיר מפני שממעט באוכליהן, ובמקום אכילתן; ולא מורם מתודה ואיל נזיר, עם בכור או עם חזה ושוק של שלמים מפני שממעט בזמן אכילתן. ולא מורם משלמים שלאמש, עם חטאת ואשם שליום מפני שממעט באוכליהן, ובמקום אכילתן, ובזמן אכילתן. אבל חטאת ואשם, מתבשלין זה עם זה; ותודה ואיל נזיר, זה עם זה; והבכור וחזה ושוק, זה עם זה.

יב. חתכה שלקדשי קדשים, או שלפגול או נותר, שנתבשלה עם חתכות אחרות אותן החתכות אסורות לזרים, ומתרות לפוהגים. בשר קדשי קדשים, או בשר קדשים קלים, שנתבשל עם בשר תאווה הרי בשר התאווה אסור לטמאים, ומתן לטהורים.

יג. נאמר בעולה "עור העלה אשר הקריב, לפהן לו יהיה" (ויקרא ז, ח), ונאמר בחטאת "הפהן המחטא אתה, יאכלנה" (ויקרא ו, יט), ונאמר באשם "לפהן אשר יכפר בו, לו יהיה" (ראה ויקרא ז, יז), ונאמר בשלמים "לפהן, הזרק את-דם השלמים לו יהיה" (ויקרא ז, יד), ונאמר במנחה "המקריב אתה, יאכלנה" (ראה ויקרא ו, יט; ויקרא ז, ט) אין הכתוב מדבר בכל אלו אלא בראוי: שהפיהן הראוי לעבודה, זה הוא שיש לו חלק לאכל; ומי שאינו ראוי בשעת הקרבן, כגון שהיה טמא אין לו חלק לאכל, אפלו כשיטהר לערב. אבל לענין חלקה, הכל לאנשי בית אב שמקריבין באותו היום; וכלם חולקים בכל קדשי המקדש, איש כאחיו בין זה שהקריב, בין אחיו שעמו במקדש שלא הקריב.

יד. ולמה חלק הכתוב במנחות, בין מנחות האפויות ומנחת הסלת, שהרי באפויות הוא אומר "כל-המנחה, אשר תאפה בתנור . . . לפהן המקריב אתה, לו תהיה" (ראה ויקרא ז, ט), ובמנחת הסלת הוא אומר "וכל-מנחה בלולה-בשמן, וחרבה לכל-בני אהרן תהיה, איש כאחיו" (ויקרא ז, י);

טו. שהאפויה, כשחולקין אותה אנשי בית אב כל שיגיע לו חלקו, אפלו כזית פת, הרי הוא ראוי לו, שהרי אוכלו מיד; אבל הסלת, אם יחלקו אותה ביניהן נמצא מגיע לזה מלוא כפו סלת או פחות, שאינו ראוי לא ללוש אותו ולא לאפותו. לפיכך היה עולה על הדעת שיחלקו מנחה כנגד מנחה, ולא יחלקו מנחה זו בפני עצמה על כל אנשי בית אב הצריך הכתוב לומר בה "לכל-בני אהרן תהיה, איש כאחיו" (ויקרא ז, י), שיחלקו אותה בפני עצמה. מכאן אמרו חכמים, אין חולקין מנחה כנגד מנחה, אפלו מעשה מחבת כנגד מעשה מחבת, או סלת

כנגד סלת; אלא כל אחת ואחת, חולקין שיריה בפני עצמה. וכן אין חולקין עוף כנגד עוף, ולא חטאת כנגד חטאת, ולא חזה ושוק כנגד חזה ושוק; אלא כל חלק וחלק, חולקין אותו ביניהן בשווה.

זו. אין הקטן חולק אפלו בקדשים קלים, אף על פי שמתר להאכילו קדשי קדשים; וכן אשה ואנדרגינזס אין חולקים להם בקדשי המקדש כלל, שנאמר "איש באחיו" (ויקרא ז, י). אבל בעל מום בין קבוע בין עובר, בין שנלד במומו בין שהיה תמים ונפסל חולק ואוכל, שנאמר "לחם אלהיו, מקדשי הקדשים . . ." (ויקרא כא, כב); והוא, שיהיה ראוי לאכילה; אבל אם היה טמא, אינו חולק לאכל לערב. וכן כוהן גדול אוכל שלא בחלקה, אלא נוטל כל מה שירצה.

יז. כל הראוי לאכילת הקדשים בשעת הקרבן, חולק לאכל; וכל שאינו ראוי לאכל בשעת העבודה אף על פי שהוא ראוי לעבודה, והרי הוא ראוי לאכל לערב אינו חולק כדי להניח חלקו לערב. פיצד: טבול יום, ומחסר כפורים, והאונן ביום הקבורה, בין כוהן גדול בין כוהן הדיוט אינן חולקין לאכל לערב.

יח. כל שאינו ראוי לאכל, אינו ראוי לעבד: חוץ מכוהן גדול האונן שהוא עובד ואינו אוכל, כמו שבארנו. וכל איש שאינו ראוי לעבד, אינו ראוי לאכל חוץ מבעל מום, שהרי נתפרש בתורה.

יט. כל שאין לו חלק בבשר, אין לו בעורות. אפלו טמא בשעת זריקת דמים, וטהור בשעת הקטר חלבין אינו חולק בבשר: שנאמר "המקריב את-דם השלמים, ואת-החלב מבני אהרן: לו תהיה שוק הימין, למנה" (ויקרא ז, לג) עד שיהיה טהור וראוי לעבודה משעת זריקה, עד אחר הקטר חלבין.

כ. נטמא אחר זריקה, וטבל, והרי הוא טהור אף בשעת הקטר חלבין הדבר ספק אם חולק, או אינו חולק; לפיכך אם תפס, אין מוציאין מידו. קרבן צבור הבא בטמאה אף על פי שהטמאים מקריבין, אין חולקין עם הטהורין לאכל לערב: מפני שאינן ראויין לאכילה.

הלכות מעשה הקרבנות פרק יא

א. כל האוכל כזית מבשר העולה בין לפני זריקת דמה, בין לאחר זריקת דמה לוקה, שנאמר "לא-תוכל לאכל בשעריך, מעשר דגנך . . . ונדריך אשר תדר" (ראה דברים יב, יז): מפני השמועה למדו, שזו אזהרה לאוכל בשר העולה. והחלב שלעולה, ובשרה, והסלת והיין והשמן שלנסכיה חמשתן מצטרפין לכוזית.

ב. וכן האוכל כזית מכל האמורין בין לפני זריקה בין לאחר זריקה, בין כוהן בין ישראל לוקה, שהאמורין כליל למזבח ככל העולה, והרי נאמר במנחת כוהנים "כליל תהיה, לא תאכל" (ויקרא טז, יז): כל שהוא כליל למזבח אכילתו בלא תעשה, ולוקין עליו בכזית.

ג. וְכֵן כָּל הָאוֹכֵל בְּזֵית מִבֶּשֶׂר חֲטָאוֹת הַנִּשְׁרָפוֹת לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְכָל-חֲטָאת אֲשֶׁר יוֹבֵא מִדָּמָה אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד . . . לֹא תֹאכַל; בָּאֵשׁ, תִּשְׂרֹף" (ויקרא ו, כג).

ד. כָּל הָאוֹכֵל בְּזֵית מִבֶּשֶׂר הַקִּדְּשִׁים, אִפְּלוּ קִדְּשִׁים קָלִים, קֵדָם זְרִיקַת דָּמִים לוֹקָה: שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-תוֹכַל לֶאֱכֹל בִּשְׂעָרֶיךָ, מִעֶשֶׂר דִּגְגֶנְךָ . . . וְנִדְבַתֶּיךָ" (דברים יב, יז) כְּלוֹמַר לֹא תוֹכַל לֶאֱכֹל נִדְבוֹתֶיךָ בִּשְׂעָרֶיךָ, קֵדָם שְׂזוֹרְקִין דָּמָם בִּשְׂעָרֵי הַמָּקוֹם. מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לָמְדוּ שֶׁזוֹ אֲזַהֲרָה לְאוֹכֵל תּוֹדָה אוֹ שְׁלָמִים, קֵדָם זְרִיקַת דָּמִים; וְהוּא הַדִּין לְשָׂאֵר הַקִּדְּשִׁים, בֵּין קָלִים בֵּין חֲמוּרִים. וְשֵׁשׁ דְּבָרִים שֶׁבַּתּוֹדָה, שֶׁהֵם הַחֵלֶב וְהַבֶּשֶׂר וְהַסֶּלֶת וְהַשֶּׁמֶן וְהַיֵּין וְהַלֶּחֶם כֻּלָּן מִצְטָרְפִין לְכַזֵּית.

ה. כָּל הָאוֹכֵל בְּזֵית מִבֶּשֶׂר קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים חוּץ לַעֲזָרָה לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-תוֹכַל לֶאֱכֹל בִּשְׂעָרֶיךָ, מִעֶשֶׂר דִּגְגֶנְךָ . . . בְּקֶרֶךְ, וְצֹאנֶךָ" (דברים יב, יז): מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לָמְדוּ, שֶׁזוֹ אֲזַהֲרָה לְאוֹכֵל מִבֶּשֶׂר חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת חוּץ לַעֲזָרָה; וְהוּא הַדִּין לְאוֹכֵל קִדְּשִׁים קָלִים חוּץ לִירוּשָׁלַיִם שֶׁהוּא לוֹקָה שְׁחוּמַת יְרוּשָׁלַיִם לְקִדְּשִׁים קָלִים, כְּחוּמַת הָעֲזָרָה לְקִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים. וְאַחַד בֶּשֶׂר חֲטָאת וְאַשָּׁם, אוֹ שִׁירֵי מִנְחוֹת.

ו. בֶּשֶׂר קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים שִׁיֵּצָא חוּץ לְחוּמַת הָעֲזָרָה, וּבֶשֶׂר קִדְּשִׁים קָלִים שִׁיֵּצָא חוּץ לְחוּמַת יְרוּשָׁלַיִם נִפְסָל, וְנֶאֱסָר לְעוֹלָם. וְאַף עַל פִּי שֶׁחֲזַר לְמִקְוָמוֹ, אֶסּוּר לֶאֱכֹלוֹ; וְהָאוֹכֵל מִמֶּנּוּ בְּזֵית לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבֶשֶׂר בִּשְׂדֵה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ" (שמות כב, ל): כִּיֹּן שִׁיֵּצָא בֶּשֶׂר חוּץ לְמַחְצֵתוֹ נַעֲשֶׂה כְּטְרֵפָה, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּהֲלָכוֹת מֵאֲכָלוֹת אֶסּוּרוֹת. נִכְנָס בֶּשֶׂר קִדְּשִׁים קָלִים לְהִיכָל, הָרִי זֶה כְּשֶׁר.

ז. זֶר שֶׁאֵכֹל בְּזֵית מִבֶּשֶׂר קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים בְּעֲזָרָה אַחֵר זְרִיקַת דָּמִים לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֹכְלוּ אַתֶּם אֲשֶׁר כִּפֵּר בָּהֶם . . . וְזֶר לֹא-יֹאכַל, כִּי-קִדֵּשׁ הֵם" (שמות כט, לג): בְּמָקוֹם שֶׁהַכּוֹהֵן אוֹכֵל, וּבָעֵת שֶׁרְאוּי לֶאֱכֹל אִם אֵכֹלוּ שֵׁם הַזֶּר, לוֹקָה. אֲבָל אִם אֵכֹל הַזֶּר בֶּשֶׂר קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים בַּחוּץ לוֹקָה מִשּׁוּם אוֹכְלָן בַּחוּץ, לֹא מִשּׁוּם זֶר שֶׁאֵכֹל קִדֵּשׁ: שֶׁהָרִי אֵינָם רְאוּיִין שֵׁם לְכוֹהֲנִים. וְכֵן אִם אֵכֹלֵן בְּעֲזָרָה קֵדָם זְרִיקַת לוֹקָה מִשּׁוּם אוֹכֵל קֵדָם זְרִיקַת בִּלְבָד, לֹא מִשּׁוּם זֵרוֹת.

ח. זֶר שֶׁאֵכֹל בְּזֵית מִחֲטָאת הָעוֹף, לוֹקָה שְׁתֵּים: אַחַת מִשּׁוּם זֶר שֶׁאֵכֹל אֶת הַקִּדֵּשׁ. וְאַחַת מִשּׁוּם אוֹכֵל נִבְלָה, שֶׁכָּל מְלוֹקָה נִבְלָה הִיא; וּכְשֶׁהִתְרָה לְכוֹהֲנִים הִתְרָה, לֹא לְזָרִים. וְהָרִי הֵן שְׁנֵי אֶסּוּרִין הַבָּאִין כָּאֶחָד, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

הַלָּכוֹת מִעֲשֵׂה הַקֶּרְבָּנוֹת פֶּרֶק יב

א. הַמִּנְחוֹת, הֵן מִן הַקֶּרְבָּנוֹת; וְהַמִּנְחוֹת הַבָּאוֹת בִּפְנֵי עֶצְמָן, וְאֵינָן בָּאוֹת מִשּׁוּם נִסְכִּים מֵהֶם מִנְחַת צִבּוֹר, וּמֵהֶם מִנְחַת יָחִיד. וְכָל הַמִּנְחוֹת, סֵלֶת חֲטָיִים חוּץ מִמִּנְחַת סוּטָה וְעֹמֶר הַתְּנוּפָה, שֶׁהֵם מִן הַשְּׂעוּרִים.

ב. שְׁלוֹשׁ מִנְחוֹת לְצִבּוֹר: עֹמֶר הַתְּנוּפָה וְהוּא קָרֵב לְמִזְבֵּחַ, כְּמוֹ שִׁיתִּבָּאֵר. וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם שֶׁמִּבִּיאִין בְּיוֹם עֲצֵרֶת וְאֵלוּ נִקְרְאוּ מִנְחָה,

ואינן קרבין לגבי המזבח, והן חמץ, ועליהם נאמר "קרפן ראשית תקריבו אתם, לה"; ואל-המזבח לא-יעלו" (ויקרא ב, יב). והמנחה השלישית הוא לחם הפנים שעושים בכל שבת, ואינו קרב לגבי המזבח, אלא כלו נאכל לכוהנים, כמו שיתבאר.

ג. ותשע מנחות ליחיד, וכלן קרבין למזבח; ואלו הן: (א) מנחת חוטא והיא המנחה שמקריב העני, כשיתחייב חטאת ולא תגיע ידו. (ב) מנחת סוטה והיא מנחת הקנאות, שכבר נתפרשו מעשיה. (ג) המנחה שמקריב כל כוהן תחלה כשיכנס לעבודה, שמקריב אותה בידו; והיא הנקראת מנחת חנוך. (ד) המנחה שמקריב כוהן גדול בכל יום, והיא הנקראת חבתין. (ה) מנחת הסלת, והיא באה בנדר ונדבה. (ו) מנחת המחבת, והיא באה בנדר ונדבה. (ז) מנחת המרחשת, והיא באה בנדר ונדבה. (ח) מנחת מאפה תנור חלות, והיא באה בנדר ונדבה. (ט) מנחת מאפה תנור רקיקין, והיא באה בנדר ונדבה.

ד. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח אין כל אחת מהן פחותה מעשרון, ומעוטו מעכב את כלו; וחמש מנחות הבאות בנדר ונדבה יש לו להתנדב ולגדור מהן כל שירצה, אפלו אלף עשרון. אבל מנחת העמר, ומנחת חוטא, ומנחת קנאות, ומנחת חנוך, והחבתין כל אחת מהן עשרון אחד, לא פחות ולא יתר.

ה. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח טעונות הגשה במערב כנגד חדה שלקרן דרומית מערבית, ואינן טעונות תנופה: חוץ ממנחת סוטה, ועמר התנופה ששתייהן טעונות תנופה והגשה.

ו. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח, טעונות שמן ולבונה לוג שמן לכל עשרון; וקמץ לבונה לכל מנחה, בין שהיתה עשרון אחד בין שהיתה ששים עשרון, שאין מביאין בכלי אחד יתר על ששים עשרון, כמו שיתבאר: חוץ ממנחת קנאות ומנחת חוטא, שנאמר "לא-ישים עליה שמן, ולא-יתן עליה לבנה" (ויקרא ה, יא; וראה במדבר ה, טו).

ז. נתן והקריב לוקה על השמן בפני עצמו, ועל הלבונה בפני עצמה; נתן כלי שיש בו שמן או לבונה על גביה אינו עובר, ולא פסל. מנחת חנוך והחבתין מוסיף לכל אחת מהן שמן, כמו שיתבאר.

ח. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח נקמצות, מקטירין הקמץ כלו על גבי המזבח; והשאר, נאכל לכוהנים: חוץ ממנחת זכרי כהנה שאינה נקמצת אלא מקטירין אותה כלה, שנאמר "וכל-מנחת כהן...". (ויקרא ו, טז). הנה למדת שמנחת חנוך, והחבתין, וכוהן שהביא מנחת חוטא או מנחת נדבה כלן נשרפות על גבי המזבח, ואינן נקמצות.

ט. הכוהנת מנחתה נקמצת כמנחת ישראל, ושיריה נאכלין. ולדות שנתערבו, והרי כל אחד מהן ספק כוהן מנחתם נקמצת כמנחת ישראל, ואינה נאכלת כמנחת כוהנים. פיצד עושים הקמץ קרב בפני עצמו, והשירים מתפזרין על בית הדשן.

י. כל הנשואות לכוהנים, בין כוהנת בין ישראלית אין שירי מנחותיהן נאכלים, מפני חלק הבעל, ואינה כלה לאשים, מפני חלק האשה: אלא הקמץ קרב לעצמו, והשירים מתפזרין על בית הדשן.

יא. הקמיצה, בכל מקום בעזרה; ואם קמץ בהיכל, פשרה. ומקדשין מנחה בכלי שעל גבי קרקע, וקומצין מכלי שעל גבי קרקע; ואין מקדשין הקמץ בכלי שעל גבי קרקע. ומאימתי יתרו השירים באכילה, משיצת האור ברב הקמץ.

יב. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח, מצה; וכן שירי המנחות שאוכלין הכוהנים אף על פי שהן מתרין לאכל אותן בכל מאכל, ובדבש אין אוכלין אותה חמץ, שנאמר "לא תאפה חמץ, חלקם" (ויקרא ו, 2): אפלו חלקם, לא יחמיצו. ואם החמיץ שיריה, לוקה; והמחמץ אחר המחמץ, חייב.

יג. ולוקין, על כל עשייה ועשייה שבה. כיצד: לשה חמץ, או ערבה חמץ, או קטפה חמץ, או אפיה חמץ לוקה: שנאמר "לא תעשה, חמץ" (ויקרא ב, יא), ונאמר "לא תאפה חמץ" (ויקרא ו, 2) לחיב על כל מעשה יחידי שבה. עשייה חמץ מתחלה ועד סוף, לוקה על כל מעשה מהן. הניח שאור על גבי העיסה, והלך וישב לו, ונתחמצה מאליה לוקה, שהנחת השאור הוא המעשה.

יד. תבל השירים בקצח, או בשמשמין, ובכל מיני תבלין ושמן כשרה: מצה היא, אלא שנקראת מצה מתבלת.

טו. המחמץ מנחה פסולה, פטור: שנאמר "אשר תקריבו לה' לא תעשה, חמץ" (ויקרא ב, יא) הפשרה לה', לא הפסולה. חמצה פשהיא פשרה, ויצאת לחוץ, וחזר וחמצה אחר שנפסלה ביציאתה אינו לוקה; חמצה בראשו שלמזבח אינו לוקה, שנאמר "אשר תקריבו", וכבר קרבה זו, והיא פשרה.

טז. המחמץ לחם הפנים לוקה, שנאמר "כל-המנחה" (ויקרא ב, יא). אבל מנחת נסכים, אין בה מלקות: שאם גבלה במים, הרי נפסלה קדם שתתחמץ; ואם גבלה בשמן שלנסכים מי פרות הן, ואינן מחמיצין.

יז. החטים שלמנחות אין לותתין אותן, שמא יחמיצו: שהרי בחוץ לותתין אותן, ואין הכל זריזין לשמרן. אבל מנחת העמר הואיל והיא שלצבור, לותתין אותה: שהרי הצבור זריזין הן, ומשמרין אותה.

יח. כל המנחות הנאפות נלושות בפושרין, ומשמרן שלא יחמיצו, הואיל ולישתן ואפיתן בפנים, בעזרה: אנשי פנים זריזין הן. ובמקום שמבשלין קדשי קדשים שם אופין את המנחות, שנאמר "זה המקום אשר יבשלו-שם הכהנים . . . אשר יאפו את-המנחה" (יחזקאל מו, כ).

יט. כל המנחות טחינתן והרקדתן בחוץ, ולישתן ועריכתן ואפיתן בפנים; וכל מעשיהן פשרים בזר, עד שיבואו לבית הקמיצה. ומחבת ומרחשת היו בעזרה; ושתיהם מכלי השרת, ומקדשין. ותנור שלמקדש, שלמתכת היה.